

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců Mgr. Lubora Veselého a JUDr. Zoji Dvořákové v právní věci žalobce: T ■■■■■ M ■■■■■, nar. ■■■■■ bytem ■■■■■ zast. Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem, se sídlem Praha 10, Litevská 1174/8, proti žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČ: 00025429, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. listopadu 2013, č.j. 10 C 271/2012 – 50,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem I. zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal proti žalovanému zaplacení částky 500.000,- Kč s příslušenstvím, a výrokem II. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Podle odůvodnění dospěl soud prvního stupně k závěru, že žaloba nebyla podána po právu. Žalobce se v tomto řízení domáhal přiměřeného zadostiučinění ve shora uvedené částce jako zadostiučinění za újmu, která mu měla vzniknout nezákonným trestním řízením vedeným Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp.zn. ■■■■■ s tím, že trestní stíhání žalobce pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 a odst. 2 písm. d) tr.zák. bylo zahájeno usnesením policejního orgánu Obvodního ředitelství Policie ČR

Praha I ze dne 2.5.2011, přičemž následně byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20.12.2011 obžaloby zproštěn. Soud uzavřel, že pravomocným zproštěním obžaloby se stalo rozhodnutí o zahájení trestního stíhání rozhodnutím nezákonným ve smyslu § 8 odst. 1 zák.č. 82/98 Sb., a žalobci tak vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 31a odst. 1 zák.č. 82/98 Sb. Pokud jde o formu odškodnění, dovodil soud prvního stupně, že postačí v daném případě pouhé konstatování porušení práva, v tomto případě konstatování, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jež ovšem žalovaný vůči žalobci již mimosoudně uskutečnil. Soud posuzoval vliv nezákonného rozhodnutí na žalobce z hlediska povahy trestní věci, délky trestního řízení, jakož i z hlediska následků způsobených v osobnostní sféře žalobce. Pokud jde o povahu trestní věci, konstatoval sice, že trestní sazba je stanovena zákonem v rozmezí 2-8 let odnětí svobody, nicméně zároveň poukázal na to, že žalobce nebyl v minulosti trestně stíhán, a musel proto předpokládat, že by mu hrozil trest při spodní hranici sazby, resp. i trest podmíněný. Kromě toho byl stíhán na svobodě (nikoli vazebně) a jeho stíhání nevešlo ve všeobecnou známost ani nebylo jakkoli medializováno. Trestní řízení trvalo osm měsíců, což je doba velmi krátká, a již dva měsíce po podání obžaloby byl žalobce obžaloby zproštěn, trestní řízení na něj tedy nepůsobilo nijak dlouhou dobu. Soud prvního stupně dále po konstatování, že pracovní poměr žalobce u jeho dosavadního zaměstnavatele skončil výpovědí z organizačních důvodů, uzavřel, že nebylo prokázáno, že by výpověď z pracovního poměru byla v příčinné souvislosti s žalobcovým trestním stíháním. Soud poté po podrobném rozboru svědeckých výpovědí uvedl, že většina svědků byla někdy svědky hádek mezi žalobcem a jeho manželkou, nikdo z nich však nevěděl nic o násilí a nikdo z nich, s výjimkou svědkyně H. K. V. se také necítil být ve vztahu k žalobci jakkoli ovlivněn skutečnostmi spojenými s jeho trestním stíháním. Pouze jmenovaná svědkyně je ve vztahu k žalobci ostražitější, nicméně nebyla trestním stíháním narušena její důvěra v organizační schopnosti žalobce a v jeho schopnosti zastávat vedoucí funkci v SVJ. Zásah nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce tedy hodnotil soud z tohoto hlediska jako minimální. Pokud jde o rozhodnutí policie ze dne 26.3.2011 a následné rozhodnutí civilního soudu ze dne 6.4.2011, jimiž byl žalobce vykázán dočasně z obydlí, pak soud konstatoval, že obě rozhodnutí byla vydána před rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, nebyla zrušena pro nezákonnost, a nemajetková újma, která by v souvislosti s nimi žalobci vznikla, tedy není a ani nemůže být v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání. V závěru soud prvního stupně s odkazem na judikaturu Ústavního soudu ČR konstatoval, že trestní stíhání je sice pro obviněného vždy spojeno s velkou psychickou zátěží, nicméně zároveň poukázal na to, že žalobce netvrdil v daném případě ani jakkoli nekorektní postup orgánů činných v trestním řízení, ba ani žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovodit, že trestní stíhání nemělo, resp. nemuselo být zahájeno, nebo že mělo skončit dříve, než se tak stalo. Poté uzavřel, že žalobci se dostalo dostatečné satisfakce již tím, že byl obžaloby zproštěn, resp. tím, že bylo vydání nezákonného rozhodnutí žalovaným konstatováno. Poukázal rovněž na to, že odškodnění nemůže být v rozporu s obecnou představou spravedlnosti, přičemž v této souvislosti zmínil dva záznamy o přestupcích žalobce proti občanskému soužití a jeden incident vykazující znaky domácího násilí (2006), a zdůraznil, že nelze přehlédnout ani skutečnost, že stíhání žalobce bylo zahájeno výhradně na základě trestního oznámení jeho manželky, jež přivolala hlídku policie, a v trestním řízení pak následně změnila svá tvrzení. V souvislosti s tím odkázal na odůvodnění rozsudku, jímž byla manželka žalobce zproštěna obžaloby pro trestný čin křivého obvinění, kde bylo soudem uvedeno, že jde o klasický příklad domácího násilí, kdy se tyranizovaná osoba obrací na policii o pomoc a následně ze strachu či z lásky svá tvrzení odvolává. Tam také soud konstatoval, že osvobozující rozsudek žalobce byl benevolentním rozhodnutím a jasným uplatněním zásady „in dubio pro reo“. Ze všech uvedených důvodů tedy soud prvního stupně v tomto odškodňovacím řízení dovodil

neopodstatněnost požadavku na finanční satisfakci. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce včas odvolání, v němž poukázal na to, že soud bagatelizuje vliv trestního řízení na osobnostní sféru žalobce, a s odkazem na svědectví svědkyně K. [redacted] zdůraznil nejvyšší razanci dopadu trestního stíhání právě v případě, že se o něm dozví osoby sdílející pospolitost v domě. Jako nevhodnou hodnotil úvahu soudu o délce trestního řízení a sdělil, že se nedomáhá odškodnění nesprávného úředního postupu spočívajícího v neúměrné délce řízení, nýbrž odškodnění nezákonného rozhodnutí. Poukázal na hrozbu trestu odnětí svobody až do výše osmi let, jakož i na fakt, že u trestného činu, pro nějž byl stíhán, je obvyklé vazební stíhání. Žalobce tak byl vystaven po celou dobu řízení obavám a tlaku. Znovu zdůraznil souvislost mezi trestním stíháním a výpovědí, již dostal z pracovního poměru. Zároveň konstatoval, že další důkazy v tomto směru navrhnout nemůže, neboť je nanejvýš nepravděpodobné, že by zástupce jeho bývalého zaměstnavatele dosvědčil, že mu byla dána výpověď proto, že byl trestně stíhán. Ohradil se proti úvaze soudu o korektním postupu orgánů činných v trestním řízení s tím, že tato úvaha soudu je zcela nemístná. Znovu zdůraznil, že se domáhá odškodnění za nezákonné rozhodnutí, jímž se rozhodnutí o zahájení trestního stíhání stalo okamžikem, kdy byl vydán zrušující rozsudek. Namítl, že při posuzování důsledků nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního řízení mělo být přihlédnuto i k vydání předchozích rozhodnutí o vykázání z obydli, byť tato rozhodnutí zrušena nebyla. V závěru sice připustil, že k zahájení stíhání došlo na základě oznámení jeho manželky, zároveň však uvedl, že nebyl trestně stíhán manželkou, nýbrž orgány České republiky, a ohradil se rovněž proti závěrům soudu o nikoli bezúhonné pověsti s tím, že není ani zřejmé, kdy se přestupky staly, ani to, jaký byl výsledek řízení o nich (evidence úřadů výsledky přestupkových řízení neuchovává). Navrhl proto, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobě v plném rozsahu vyhová.

Žalovaný se o odvolání písemně vyjádřil a poukázal na to, že pokud žalobce argumentuje mimo jiné též zněním stávajícího občanského zákoníku, je tato argumentace nemístná jednak proto, že zákon č. 82/98 Sb. je zákonem ve vztahu k občanskému zákoníku speciálním, a jednak proto, že řízení bylo zahájeno v době před jeho účinností. Ztotožnil se s nalézacím soudem v jeho názoru o obecně vyšším významu trestního řízení, nicméně poukázal zároveň na správnost úvah soudu prvního stupně, z nichž dovedl v tomto případě nižší význam řízení pro žalobce – nebyl stíhán vazebně, jeho stíhání nevešlo ve všeobecnou známost a v daném případě nebylo lze očekávat uložení nepodmíněného trestu. Zdůraznil, že žalobce netvrdil, že by žil s obyvateli dalších 24 bytových jednotek v bližší pospolitosti, jež by byla trestním řízením narušena, a naopak členové rodin, s nimiž se příležitostně stýkal, vypovídali v trestním řízení spíše v jeho prospěch. Dále vyjádřil pochybnost o tom, zda žalobce opravdu žije v domě několik desítek let. K žalobcovým námitkám týkajícím se úvah soudu o rychlosti trestního řízení žalovaný poznamenal, že právě délka řízení je jedním z indikátorů intenzity újmy, jež poškozenému vznikla nebo mohla vzniknout, a jenom proto, že v tomto případě toto hledisko nesvědčí žalobci, nelze požadovat, aby je soud vůbec nebral v potaz. Úvahy o tom, že při podezření z obdobných trestných činů hrozí většinou vazební stíhání, označil žalovaný za nepřipadné. Namítl absenci příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a výpovědí žalobce z pracovního poměru, jakož i příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vykázáním žalobce z bytu, jež tomuto rozhodnutí předcházelo. V závěru pak uvedl, že žalobce směšuje příčinu a následek, pouhá skutečnost, že byl žalobce trestně stíhán, aniž byl pravomocně odsouzen, nárok na peněžité zadostiučinění nezakládá. Odpovědnostní titul je dán výsledkem řízení dle dikce § 8 zák.č.

82/98 Sb., jen pro účely odškodnění, aniž by byly orgány činné v trestním řízení jednaly nezákonně. Zdůraznil však, že existence odpovědnostního titulu je jen jednou ze tří podmínek založení odpovědnostního vztahu. Pro odškodnění v penězích je pak třeba prokázat skutečně závažný zásah do právní sféry poškozeného, nikoli jen standardní zásah spojený s každým trestním stíháním. To se žalobci nepodařilo, navíc specifické okolnosti případu podle názoru žalovaného zeslabují nárok žalobce na satisfakci. Ze všech uvedených důvodů navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Zároveň předem omluvil svoji neúčast na jednání odvolacího soudu.

Těsně před započítím jednání byl odvolací soud informován o tom, že JUDr. Petr Novák, Ph.D., dosavadní právní zástupce žalobce má pozastaven výkon advokacie, zároveň kancelář Mgr. Pavla Říčky oznámila soudu, že Mgr. Pavel Říčka převzal zastoupení v dané věci za JUDr. Petra Nováka Ph.D. Jmenovaný advokát zároveň omluvil svoji neúčast u jednání, avšak souhlasil, aby byla věc odvolacím soudem projednána v jeho nepřítomnosti. Vzhledem k tomu, že JUDr. Novákovi, Ph.D. byl pozastaven výkon advokacie dne 15.4.2014, jak bylo zjištěno dotazem na Českou advokátní komoru, a k odvolacímu jednání byl předvolán dne 26.3.2014, je patrné, že došlo k řádnému předvolání účastníka, resp. jeho zástupce a bylo na dosavadním zástupci, aby o termínu nařízeného jednání informoval po pozastavení výkonu advokacie klienta, resp. svého zástupce z řad advokátů (§ 27 zák.č. 85/96 Sb.). S ohledem na to, že JUDr. Novákovi pozastavením výkonu advokacie zaniklo oprávnění k poskytování právních služeb dle § 9a odst. 1 písm. a) zák.č. 85/96 Sb., ke dni rozhodování odvolacího soudu již nemohl být ani v záhlaví tohoto rozhodnutí označen jako zástupce žalobce. Ke dni vyhotovení rozhodnutí byla odvolacímu soudu již předložena listina osvědčující, že se zástupcem JUDr. Nováka v této věci stal Mgr. Říčka, a proto byl jmenovaný advokát uveden již v záhlaví písemného vyhotovení rozsudku jako zástupce žalobce.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně, přičemž jednal v nepřítomnosti obou účastníků, přezkoumal zároveň i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo /ust. § 212, § 212a o.s.ř./, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není opodstatněné.

Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a na jeho základě dospěl nejen ke správným skutkovým závěrům, nýbrž věc hodnotil v zásadě přílehavě i po právní stránce. Odvolací soud se s jeho závěry proto může víceméně ztotožnit. V řízení nebylo mezi účastníky v podstatě sporu o skutkový stav: proti žalobci bylo usnesením Policie ČR Obvodního ředitelství Praha 1 ze dne 29.4.2011 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1 a odst. 2 písm. b) tr. zák., toto usnesení bylo žalobci doručeno 2.5.2011. Stalo se tak na základě oznámení, jež učinila jeho manželka I. M. dne 26.3.2011 poté, kdy byla žalobcem údajně fyzicky napadena. V rámci své výpovědi před orgány policie vypověděla, že k projevům týrání, psychického i fyzického, dochází víceméně od sňatku v roce 2002, přičemž konkrétní procesy týrání barvitě popsala. Stížnost, již podal žalobce proti tomuto rozhodnutí, byla zamítnuta dne 24.5.2011. Po podání obžaloby byl Obvodním soudem pro Prahu 7 vydán trestní příkaz dne 31.10.2011, proti němuž podal žalobce odpor dne 11.11.2011. Po té bylo soudem nařízeno hlavní líčení, v jehož rámci byl dne 20.12.2011 vydán zprošťující rozsudek odůvodněný tím, že se nepodařilo nade vši pochybnost prokázat, že se žalobce dopustil trestného činu, pro nějž byl stíhán. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 6.1.2012. Pravomocný zprošťující rozsudek v trestní věci, je ve svých důsledcích považován za zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání pro nezákonnost, a nastoluje tak situaci porušení právní povinnosti při výkonu veřejné

moci tak, jak ji charakterizuje ust. § 8 odst. 1 ve spojení s ust. § 31a odst. 1 zák.č. 82/98 Sb. Existencí pro nezákonnost zrušeného usnesení o zahájení trestního stíhání je tedy splněna podmínka porušení právní povinnosti státu, a tedy i podmínka pro vznik nároku na odškodnění imateriální újmy, vznikla-li jaká poškozenému v příčinné souvislosti s tímto nezákonným rozhodnutím (jak správně uzavřel soud prvního stupně). Pokud jde o způsob odškodnění a o úvahu, zda postačí v daném případě pouze konstatování porušení práva, či zda je přiléhavé přistoupit k odškodnění finančnímu a v jakém rozsahu, prvoinstanční soud zcela správně zmínil tři základní kritéria, jimiž je: povaha trestní věci, délka trestního stíhání a rozsah následků, které vydání nezákonného rozhodnutí a následně probíhající trestní stíhání přineslo do osobnostní sféry poškozeného. Pokud jde o povahu trestní věci, jednalo se sice o trestný čin s možností uložení trestu odnětí svobody v rozmezí 2 až 8 let, žalobce však byl osobou dosud netrestanou, musel si tedy být vědom toho, že i v případě eventuálního odsouzení by mu hrozil trest při samé spodní hranici sazby, s největší pravděpodobností trest podmíněný, byl navíc stíhán na svobodě. Jeho argument, že v obdobných případech hrozí vazební stíhání, je pro posouzení konkrétní situace žalobce zcela irelevantní, neboť on, jak již bylo uvedeno, vazebně stíhán nebyl. Délka trestního stíhání, tj. doba jeho trvání od jeho zahájení do pravomocného skončení činila 8 měsíců, což je doba na trestní řízení nebývale krátká. Soud prvního stupně i k tomuto hledisku správně přihlédl bez ohledu na to, že se žalobce, jak sám zdůrazňoval, v daném případě nedomáhal odškodnění za dlouhotrvající řízení, nýbrž odškodnění za nezákonné rozhodnutí. V důsledku nezákonného rozhodnutí bylo proti žalobci vedeno trestní řízení, a má-li být odpovědně posouzen význam a důsledky tohoto nezákonného rozhodnutí, pak musí být posouzena i doba, po níž měly či mohly mít důsledky takového rozhodnutí pro žalobce „frustrující efekt“. Konečně, pokud jde o následky, jež mělo vydání nezákonného rozhodnutí a následně probíhající trestní řízení do osobnostní sféry žalobce, je třeba uvést následující: Ačkoli žalobci byla jeho zaměstnavatelem - společností [redacted] dána výpověď z pracovního poměru dne 27.6.2011, tedy v časové souvislosti s probíhajícím trestním stíháním, nebyla ani v nejmenším prokázána jakákoli souvislost příčinná. Výpověď byla odůvodněna ust. § 52 písm. c) zák.práce, tedy organizačními důvody, v důsledku nichž došlo ke zrušení žalobcovy pracovní pozice, a žalobce nepředestřel jediný důkaz o tom, že by snad byl tento důvod jen zástupným, a že by se s ním zaměstnavatel „rozloučil“ proto, že byl trestně stíhán. Žádný důsledek do žalobcovy sféry pracovní tedy nezákonné rozhodnutí nepřineslo. Rovněž nebyly prokázány žádné negativní vlivy do jeho rodinných vztahů. Trestní stíhání bylo zahájeno proti žalobci na základě oznámení jeho manželky, jež svá obvinění v průběhu stíhání odvolala, se žalobcem se smířila a vzala dokonce část viny za střety v rodině na sebe, takže na vztahy manželské mělo trestní řízení spíše pozitivní vliv. Z výpovědi matky žalobce nevyplývalo jakékoli zhoršení jejího vztahu k synovi, naopak bylo zřejmé, že ona i otec při žalobci stáli, věřili mu a poskytli mu zázemí. V očích rodičů tedy žalobce nedoznal v důsledku trestního stíhání žádné újmy. Pokud se pak matka zmiňovala o důsledcích, jež měla celá věc na psychiku žalobce, je nutno poukázat na to, že zmínila pouze důsledky vykazání žalobce z jeho stávajícího bydliště. K němu však došlo na základě pravomocných rozhodnutí policie, resp. následně soudu v civilním řízení, a tato rozhodnutí nikdy nebyla ani zrušena ani změněna, či jinak odstraněna, natož s konstatováním, že by snad šlo o rozhodnutí nezákonná. Strádání žalobce, jež údajně pociťoval v souvislosti s dočasným vyklizením z obydlí, nelze tedy shledat v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, nehledě k tomu, že k vyklizení došlo měsíc před zahájením trestního stíhání. Žádný výrazný dopad ovšem nemělo nezákonné rozhodnutí a následně trestní stíhání ani do společenské sféry žalobce. Neprokázal a dokonce ani netvrdil, že by byl žil v minulosti s ostatními obyvateli 24 bytových jednotek v domě nebo alespoň s některými z nich v blízkých přátelských vztazích, a běžné společenské vztahy, které mezi ním a některými ze sousedů zřejmě existovaly, zůstaly nepochybně

zachovány, když většina „sousedů“ slyšených v trestním řízení vypovídala víceméně v jeho prospěch. Ani skutečnost, že svědkyně K [REDAKCE] neví, co si má myslet, a nechce žalobce navštěvovat sama, nýbrž s sebou bere manžela, nemůže mít na psychiku žalobce žádného podstatného vlivu, neměl-li v úmyslu navázat se zmíněnou svědkyní nějaký bližší přátelský vztah, což ovšem ani netvrdil. Skutečnost, že v očích svých spolubydlících žalobce nikterak neklesl, a že tedy nebyla jeho společenská prestiž proběhlým trestním řízením jakkoli poznamenána, se odráží i v tom, že žalobce i nadále vykonává funkci předsedy SVJ a jako takový je ostatními vlastníky jednotek akceptován a dokonce i ceněn. Na základě shora uvedených skutečností tedy odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že ačkoli vydáním nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního řízení došlo ke vzniku odpovědnosti žalovaného za imateriální újmu na straně žalobce, rozsah dopadů uvedeného rozhodnutí na žalobce je natolik nízký, ba nepatrný, že k odškodnění imateriální újmy postačí v daném případě pouze konstatování, že došlo k porušení práva žalobce, tj. že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, a není důvod pro poskytnutí jakékoli finanční satisfakci. Ve světle toho, že konstatování porušení práva se žalobci dostalo již v odpovědi žalovaného na jeho výzvu k mimosoudnímu odškodnění, je třeba hodnotit celou žalobu jako nedůvodnou. Soud prvního stupně tedy postupoval správně, pokud žalobu v plném rozsahu zamítl, a odvolací soud proto dle § 219 o.s.ř. jeho rozsudek potvrdil jako věcně správný včetně příslušného a výsledku sporu odpovídajícího výroku o nákladech řízení.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., když procesně úspěšnému žalovanému ani ve stadiu odvolacího řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí dovolání **n e n í** přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 15. května 2014

JUDr. Irena Nosková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Procházková